

ประวัติหลวงพ่อบุญ

หลวงพ่อบุญ เป็นพระพุทธรูปขัดสมาธิราบปางมารวิชัยหล่อด้วยทองสีสุก มีพระรูปลักษณะงดงามมาก ขนาดหน้าตัก กว้าง ๒ คืบ ๘ นิ้ว ส่วนสูงจากพระชงฆ์เบื้องล่างถึงยอดพระเศียร ๔ คืบ ๑ นิ้ว ของช่างไม้

ปัจจุบันได้ประดิษฐานอยู่ภายในพระอุโบสถวัดโพธิ์ชัย (พระอารามหลวง) อำเภอเมืองหนองคาย จังหวัดหนองคาย เป็นพระพุทธรูปที่ชาวจังหวัดหนองคายนับถือว่าศักดิ์สิทธิ์มาก และเป็นที่เคารพสักการะอย่างยิ่ง

ประวัติการสร้างซึ่งเป็นอัครจริยอัน

สมเด็จพระบรมวงศ์เธอกรมพระยาดำรงราชานุภาพ ได้ลงความเห็นไว้ในหนังสือตำนานพุทธเจดีย์สยาม หน้า ๑๐๒ ว่า พระพุทธรูปล้านช้างที่งามยิ่งกว่าองค์อื่นคือ พระสุก พระเสริม พระใส โดยมีพระราชธิดา ๓ พระองค์แห่งกษัตริย์ล้านช้างเป็นเจ้าของศรัทธา

พิธีหล่อ มีคนสูบเตาหลอมทองอยู่ไม่ขาดระยะนับเป็นเวลา ๗ วัน จนถึงวันที่ ๘ เวลาเพลเหลือแต่หลวงตาทั้งสามคนน้อยรูปหนึ่งทำการสูบเตาอยู่ ปรากฏมีชีปะขาวคนหนึ่งมาขอสูบเตาช่วยหลวงตาและสามคนน้อยขึ้นไปฉันทเพลและแล้วสิ่งที่ปรากฏคือคนที่ทุกคนเห็นก็คือทุกคนแลเห็นคนสูบเตามากกว่าผิดปกติ ท่อเตาก็มีมาก แต่ละคนเป็นชีปะขาวหมดและทองได้ถูกเทลงในเบ้าทั้ง ๓ เบ้าเรียบร้อย และไม่ปรากฏเห็นชีปะขาวนั้นอีกเลย

การประดิษฐาน เดิมทีนั้นหลวงพ่อบุญได้ประดิษฐาน ณ เมืองหลวงของอาณาจักรล้านช้าง พ.ศ. ๒๓๒๑ สมัยกรุงธนบุรี ได้อัญเชิญมาไว้ที่เมืองเวียงคำ และถูกเชิญมาประดิษฐานไว้ที่วัด

โพธิ์ชัย เมืองเวียงจันทน์อีก ต่อมาในรัชสมัยพระบาทสมเด็จพระนั่งเกล้าเจ้าอยู่หัว มีพระบัญชาให้สมเด็จพระบวรราชเจ้ามหาศักดิพลเสพย์อัญเชิญพระพุทธรูปทั้งสามจากอาณาจักรล้านช้างสู่สยามประเทศ โดยอัญเชิญมาจากภูเขาคายขึ้นประดิษฐานบนแพไม้ไผ่ ซึ่งผูกติดกันอย่างมั่นคงล่องมาตามลำน้ำโขงเมื่อล่องมาถึงตรงบ้านเวินแท่นในขณะนั้นเกิดอัศจรรย์แท่นของพระสุกใสเกิดแตกแฉกจมลงไปในน้ำ โดยเหตุที่มีพายุพัดแรงจัดและบริเวณแห่งนั้นได้นามว่า **“เวินแท่น”**

การล่องแพก็ยังล่องมาตามลำตบจนถึงน้ำโขง (ปากน้ำโขง) เฝียดกับบ้านหนองกุง อำเภอน้ำโสม จังหวัดหนองคาย ได้เกิดพายุใหญ่เสียงฟ้าคำรามคะนองร่ำลั่น ในที่สุดพระสุกใสแตกจมลงไปในน้ำ ซึ่งอาการวิปริตต่างๆ ก็ได้หายไปเป็นอัศจรรย์ยิ่ง บริเวณนั้นจึงได้ชื่อว่า **“เวินสุก”** และพระสุกก็จมอยู่ในน้ำตรงนั้นมาจนถึงปัจจุบันนี้

ก็ยังเหลือแต่ พระเสริม พระใส ที่ได้นำขึ้นมาถึงเมืองหนองคาย พระเสริมนั้นได้ถูกอัญเชิญประดิษฐานไว้ ณ วัดหอก่อง (ปัจจุบันคือ วัดประดิษฐารามคุณ)

ต่อมาในสมัยรัชกาลที่ ๔ สมเด็จพระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว จึงโปรดเกล้าฯ ให้ขุนวรธานีและเจ้าเหม็น (ข้าหลวง) อัญเชิญพระเสริมจากวัดโพธิ์ชัยหนองคาย ไปกรุงเทพฯ และอัญเชิญพระใส จากวัดหอก่องขึ้นประดิษฐาน บนเกวียนจะอัญเชิญลงไปกรุงเทพฯ ด้วย แต่พอมาถึงวัดโพธิ์ชัย หลวงพ่อบุญได้แสดงปาฏิหาริย์จนเกวียนหัก จึงอัญเชิญลงไปไม่ได้ ได้แต่พระเสริมลงกรุงเทพฯ ประดิษฐานไว้ ณ วัดปทุมวนาราม ส่วนหลวงพ่อบุญได้อัญเชิญประดิษฐานไว้ ณ วัดโพธิ์ชัย อำเภอเมืองหนองคาย จนถึงปัจจุบัน

เมื่อองค์หลวงพ่อบุญมาประดิษฐานอยู่ ณ วัดโพธิ์ชัย แล้วอาศัยที่ได้เห็นความศักดิ์สิทธิ์และอัศจรรย์หลายประการ จึงเป็นที่ศรัทธาเคารพนับถือ และสักการบูชาของประชาชนที่มีแต่หลวงพ่อบุญ พระใส ที่ให้ความสำเร็จความปรารถนาเป็นเสมือนร่มโพธิ์ร่มไทร ที่ให้พุทธศาสนิกชนชาวไทยได้ยึดเหนี่ยวจิตใจและอุปถัมภ์ความศักดิ์สิทธิ์ ความอัศจรรย์ขององค์หลวงพ่อบุญ จนได้สมญาว่า **“หลวงพ่อบุญ เกวียนหัก”** แม้ตราบเท่าทุกวันนี้พระบารมีที่คุ้มครองและพระเมตตาธรรมขององค์หลวงพ่อบุญ ยังคงแผ่ปกปักรักษาคุ้มครองขจัดปัดเป่าภัยพิบัติให้ แก่ผู้พึ่งบารมีอย่างไม่เสื่อมคลายเป็นที่อัศจรรย์ยิ่งกว่าอัศจรรย์ อีกทั้งยังทำให้วัดโพธิ์ชัยเป็นสถานที่ท่องเที่ยวให้พุทธศาสนิกชน จากทั่วประเทศและพี่น้องชาวต่างชาติได้มาสักการบูชา หลวงพ่อบุญ อย่างไม่ขาดสาย

ภาคปาฏิหาริย์ของหลวงพ่อบุญ

หลวงพ่อบุญเป็นพระพุทธรูปที่ศักดิ์สิทธิ์ แต่เดิมมาปรากฏตามประวัติว่า เมื่อรัชสมัยพระเจ้าสุริยวงค์ จะเสด็จเสวยราชย์ขึ้นครองนครเวียงจันทน์ พระองค์ได้ทรงตั้งจิตอธิษฐาน เฉพาะพระพักตร์ของหลวงพ่อบุญไว้ว่า ถ้าการปกครองไพร่ฟ้าของข้าพเจ้าจะเป็นไปด้วยความสันติสุขปราศจากศัตรูหมู่ไพร่ที่จะมาเบียดเบียนแล้ว ขอให้หลวงพ่อบุญแสดงเหตุอัศจรรย์ให้ประจักษ์ครั้นถึงเสวยราชย์เดือนอ้าย ได้เกิดอัศจรรย์ขึ้นตามคำอธิษฐาน คือ ฟ้าคึกคะนองร่ำลั่น หวั่นไหวแลบแลบสลายสายฟ้าฟาดสนั่นสนั่นสะเทือน แต่จะได้เป็นอันตรายแก่คน และสัตว์ก็หาไม่ได้ นิมิตต์อัศจรรย์นั้นปรากฏว่า พระองค์ได้เสวยราชย์ทรงปกครองไพร่ฟ้าประชาชน ได้อยู่เย็นเป็นสุขโดยทั่วหน้ากัน ตลอดรัชสมัยของพระองค์

ความอัศจรรย์หรือปาฏิหาริย์ครั้งที่สอง คราวที่ขุนวรธานีอัญเชิญหลวงพ่อบุญออกจากวัดหอก่อง เพื่อที่จะนำไปกรุงเทพฯ ปรากฏว่าพออัญเชิญมาถึงวัดโพธิ์ชัย ปรากฏจะนำไปพร้อมกับพระเสริม คนที่สมมติให้เป็นพราหมณ์ผู้อัญเชิญหลวงพ่อบุญไปนั้น ไม่สามารถลากเกวียน ซึ่งประดิษฐานหลวงพ่อบุญให้เคลื่อนต่อไปได้แม้จะใช้เครื่องผูกมัดที่ความสามารถเช่นเดียวกันได้ทำการอ้อนวอนด้วยประการต่างๆ ก็ไม่เป็นผล จนในที่สุด เกวียนได้หักลง คราวนี้ได้หาเกวียนใหม่มาเป็นที่ประดิษฐาน แต่ก็อัศจรรย์อีกครั้ง เพราะไม่สามารถจะนำให้เคลื่อนที่ได้ เมื่อเป็นเช่นนั้น จึงปรึกษากันว่า จะอัญเชิญไปประดิษฐานไว้ที่วัดโพธิ์ชัย แล้วก็ทำการอ้อนวอน เป็นผลดังใจนึก พอเข้ามาหาไม่ก็คนหลวงพ่อบุญก็ถูกยกขึ้น ประดิษฐานไว้ในอุโบสถวัดโพธิ์ชัย ให้คณะเราได้กราบไหว้เคารพสักการะบูชาและเป็นเกียรติอันสูงส่งแก่ชาวจังหวัดหนองคายมาตลอดจนบัดนี้

ในคราวต่อมา องค์หลวงพ่อบุญก็ได้แสดงความสามารถอัศจรรย์อีกหลายครั้ง เช่น เมื่อคราวที่ขุนเขาวัว เป็นผู้เชิญหลวงพ่อบุญขึ้นขณะที่ทางวัดโพธิ์ชัยมีงานสมโภชหลวงพ่อบุญ ได้มีท่านผู้หนึ่งซึ่งเดินทางมาจากต่างถิ่น ไม่เชื่อในความศักดิ์สิทธิ์ของหลวงพ่อบุญสักเท่าไรนัก เพื่อเป็นการทดลองจึงได้พูดว่าถ้าหากหลวงพ่อบุญศักดิ์สิทธิ์จริงขอให้บันดาลให้ฟ้าผ่าที่ ท้นโดนนั้นเองฟ้าก็ผ่าลงมาจริงๆ